

Legenda mezi českými písničkáři koncertovala v klubu Horká vana.

Písničkářská líheň přelomu šedesátých a sedmdesátých let zrodila nejednu pozoruhodnou osobnost. K těm nejzajímavějším patří bezesporu renesanční člověk a umělec mnoha tváří **Vladimír Merta**

. Publikum se o tom mohlo přesvědčit během pátečního recitálu v Horké vaně, kde písničkář představil průřez svého rozsáhlého repertoáru. Originální poetika i pěvecký projev, ale hlavně působivá kytarová hra a vůbec muzikálnost udělaly dojem.

Zcela zaplněný sálek Horké vany potleskem přivítal Mertu krátce po osmé, což bylo více než půl hodiny po avizovaném zahájení koncertu. Drobný prostoj však v případě vystoupení komorního a kavárenského charakteru sedícím divákům nikterak výrazně nevadil.

Zpěvák recitoval zahájil lidovou skladbou z alba **Svet zmotany** *Ked' puojd'eš za Dunaj, zavolaj, zavolaj...*, již předcházela

typická 'mertovská' kytarová improvizace odrážející nesčetně hudebních inspirací od renesance po blues. Následovaly písně

Černá známka

či

Chelsea hotel

z aktuální studiové desky rockovějšího ražení, pojmenované

Ponorná řeka

. Vzhledem k tomu, že šlo o sólový koncert, Merta nové skladby, původně nahrané s kamarády z Etc., formálně poněkud rozvolnil, jak u něho bývá ostatně často zvykem. A nebylo to na škodu, neboť právě ona hudební svobodomyslnost a 'nedisciplinovanost' je ozdobou jeho sólových vystoupení.

Poté, co dozněla vánoční píseň *Aj, růže rozvila se*, gradační linie večera vzrostla. Merta ke krku připnul foukačku a do strunného nástroje se opřel o poznání více. Skladby jako

Intuice ženy

tak dostaly ten správný výraz; první část koncertu, v níž se písničkář dostával do tempa, byla přeci jen trochu unavená. Zvýšená zvuková hladina navíc do značné míry eliminovala nepříjemný hluk přicházející z vedlejší 'hospodské' sekce Horké vany, stejně jako občasné hlasitější vstupy přítomných dětí.

Kytara Mertý má stále mnoho barev

Napsal uživatel Jan Blümel

Pondělí, 26. prosinec 2011 22:30

V druhé polovině koncertu se také více probudilo publikum, které do této chvíle pouze schematicky tleskalo a své emocionální rozjitření nedávalo příliš najevo. Fakt, že návštěvníci reagovali na zpěvákovy spontánní průpovídky ne zcela postrádající vtip o dětech hrajících si s klíči, Mazánkově alikvótním zpěvu, potřebnosti zelených bank či stavbě dálnic poněkud nesměle, vyprovokoval Mertu k zvolání: „*Pijete vůbec? Mně se zdá, že jste nějaký slušný.*“

K nejhezčím hudebním momentům koncertu patřilo provedení písní z dnes již klasického alba **P . S.**

z roku 1978. Jednou z nich bylo

Začouzené sklíčko

, tou druhou pak

Astrolog

. Druhé jmenované skladbě předcházela delší předehra s flétnou a dvanáctistrunnou kytarou, v níž Merta potvrdil svoji muzikálnost a hráčskou kreativitu. Je až s podivem, kolik barev a nálad dokázal za pomoci rozmanitých prstových technik, perkusivního pojetí nástroje, citlivých kombinací hry u kobyly a nad hmatníkem, flažoletů, tremola apod. v této skladbě z akustické kytary vytěžit. To vše korunovalo charakteristické spojení melodických ornamentů, jaké známe z renesanční loutnové literatury, s typickými bluesovými vyhrávkami.

Na závěr diváci vytleskali a vyvolali Mertu ještě dvakrát na scénu. Jako první sadu přídavek zpěvák zařadil 'jednu romantickou a jednu dylanovku' – *Pouličního písničkáře* a skladbu *Mistr Jin a mistr Jang*.

Koncert uzavřela pocta angloamerickým folkařům 60. let – píseň

Chtít chytit vítr

.

Je pravdou, že na nezaujatého posluchače mohla téměř dvouhodinová porce 'mertovských' šansonů, balad a volných improvizací působit poněkud monotónně. Dlouholeté písničkářovy příznivce stejně jako milovníky kytarové hry však musela plně uspokojit.

Reportáž byla napsaná pro Českobudějovický deník. Původní článek je [zde](#). Autor je muzikolog.